

Fjor med den daværende Minister, om Nødvendigheden af at faae disse 1000 Bagladerifler; derimod var jeg i Fjor ikke ganske enig med den daværende Krigsminister om Reservebeholdningens Størrelse, og jeg tilstaar, jeg har ikke fundet Anledning til at forandre min Anskuelse. Hvor stor Beholdningen i Virkeligheden for Diebliffet er, skal jeg ikke kunne sige. Den forrige Krigsminister opgav den til 45,000, og jeg tror, at den nuværende Minister har opgivet samme Tal. (En Stemme: 44,000!) Det er for saa vidt lige meget, som det ikke er det, det absolut kommer an paa. Spørgsmaalet er, hvad maa vi have af Geværer for at kunne sende Hæren ud, naar det gjælder. Saa vidt jeg har forstaaet, har Folkethinget altid været af den bestemte Mening, at man, naar det gjælder, skulde sende den størst mulige Styrke imod Fjenden. Men vil man sende alle 42 Batailloner ud imod Fjenden, maa man ogsaa sende dem med samme Gevær. Der er vel blevet sagt, at dette ikke er nødvendigt, have vi ikke Remingtongeværer, saa tager man andre. Vi have omtrent 20,000 forandrede Lap-rifler; dem fik vi paa sædvanlig Maade; da det gik op for os, at vi maatte gaa til Bagladevaaben, saa ombannede vi gamle Geværer for at have nogle at bruge i Overgangsperioden. Men nu er Overgangsperioden forbi, og jeg vil spørge, om ikke den Mand er brøstholden, som man har oplært med Remingtongevær — dette Gevær kjen-
de alle vore Soldater i Forstærkningen, og de have alle havt det i Haanden — og som man saa giver et Gevær, der skyder 5—6 Stud i Minutet, medens Remingtonen skyder 10—12 Stud, er meget tungere end Remingtongeværet og har svæ-
rere Projekttil, hvorved den Bægt, Manden maa bære, ogsaa forøges. Man maa ikke tro, at man uden Fare kan gjøre dette ligeoverfor Soldater, og vare de saa ideale, at man kunde gjøre det, saa er der ikke Tale om Geværer, saa kan man lige saa godt give dem Søjtype. Vi sende altsaa hele Styrken ud med Remingtongeværer, og Spørgs-
maalet bliver derfor, hvor stor bør Reserveen være. I Frankrig har man efter sidste Krig sat 3 Ge-
værer for hver Mand. I Preussen har man sat 2 Geværer for hver Mand. Nu har den ærede Krigsminister sagt, at han vil nøies med en Reserve paa 50 pSt., men jeg tilstaar, at det forekommer mig, at det Mindste, man maa for-
lange, er det Tal, man forlanger i Preussen og hvorfor? Jeg sagde det forrige Aar. Desværre er Forholdet saaledes, at hvor godt vi end værge os, komme vi til at kæmpe mod Overmagt, og vi bør derfor forberede os paa at lide hæderlige Nederlag og paa hver Kampplads, vi forlade, at efterlade Geværer. Derfor maa vi have større Reserve end en Stormagt, der kan være organi-
seret paa Seire og har Udfigt til at bevare Kamppladsen. Den Seirende samler Geværerne op, den Tabende efterlader Geværerne. Derfor er det,

som sagt, nødvendigt for os at have en langt større Reservebeholdning end en Stormagt. (S. For-
gen-fen: Men vi skulle fejre!) Ja, det ønsker jeg ogsaa, men det sker desværre kun und-
tagelsesvis. — Hvad angaar Bevillingen under 170 til Søminer, kan jeg henholde mig til, hvad der alt er udtalt om dette Punkt. Vi ere alle — haade Venstre og Høire — enige om Søminernes store Betydning, og jeg tillader mig at tro, at naar man ser med lidt Kritik paa, hvad der nu nylig er sket, vil man have en Grund mere til fra vort Standpunkt at ønske Anskaffelsen af saamange Søminer som muligt; thi spørger man, hvorledes det har været muligt, at de store Søstæber i det forte Hav, som f. Ex. Odesfa, have kunnet undgaa at blive bombarderede af den tyrkiske Flaade, uagtet de, naar jeg und-
tager Sebastopol, ikke ere befæstede, saa maa her-
til svares, at dette kun har været muligt derved, at de have brugt Søminer som Forsvar, et For-
svar, som ogsaa er nødvendigt for os og dobbelt nødvendigt, saa længe som vi kun have vore nu-
værende Søforter. Naar man dernæst har gjort opmærksom paa, at Bevillingen vilde medføre, at man kunde nøies med noget mindre Mandskab til Ublegningen, saa synes jeg ogsaa, at det er en Fordel, som og at den Linie, paa hvilken Søminerne skulle udlægges, bliver kortere, saa vinder man jo derved Noget, som har stor Verdi, nemlig Tid; thi det, som det gjælder om, naar man skal bygge et Forsvar paa Søminer, er net-
op, at man har den nødvendige Tid til deres Ublegning. Hvad angaar den Sum, der er forlangt til en Forstærkning af Søforterne, nærer jeg selvfølgelig ikke den mindste Tvivl om, at Udvalget har undersøgt Spørgsmaalet, og er fuldt overtydet om, at den Sum, der i forrige Aar er bleven anvendt paa Søforterne, virkelig er kommen Søforterne saaledes til Nytte, at det er en forsvarlig Bevil-
ling; men saa forekommer det mig besynderligt, at man nu vil dele Restbeløbet i to Halvdele. Hvor-
for ikke bevilge Beløbet paa een Gang? (Ubrudelse). Prøvesten? Ja, men hvorfor da ikke spørge for, at „Prøvesten“ bliver sat i den nødvendige Forsvars-
stand ved den tarvelige Bevilling, som her er for-
langt? Hvad de atten 9“ Tommers Kanoner angaar, da henviste den ærede Ordfører til en Udtalelse, der blev fremsat i Landstinget i Fjor af en æret Landssthingsmand, nemlig General Conquière; den høitærede Minister har allerede svaret den ærede Ordfører paa et af Spørgsmaalene, men saa vidt jeg opfattede den høitærede Minister, saa er det Spørgsmaal endnu ikke blevet klaret, som blev fremsat af den ærede Ordfører — det staaer endnu i det Dunke — hvorledes General Conquière kunde udtale sig saaledes, og om der imellem hans Udtalelse, og hvad der nu er sket, kan siges at være nogen Uoverensstemmelse? Hvad gaar Generalens Udtalelse ud paa? Den gaar ud paa, at,